Stokholmas Latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas

Nr. 118

LELBāL Virsvaldes Plenārsēdes vēstījums
2010. gada 26. septembrī
Vitenbergā, Vācijā
Evaņģēliski luteriskās Baznīcas tapšanas pilsētā

Vitenbergas Universitātes mācības spēks, Reformācijas kustības izraisītājs un mūsu Baznīcas pamata licējs Mārtiņš Luters modina uz atjaunošanos un atdzimšanu. Pieminot viņu, atceramies mūsu Baznīcas saknes un to, kas būtisks arī šodien. LELBāL Virsvaldes plenārsēde notika no 22.-26. septembrim Vitenbergā, noslēdzoties ar dievkalpojumu pie Lutera un viņa darba biedra Melanchtona kapa vietām Vitenbergas pils baznīcā. Atgādinām sekojošās pamata atziņas:

Mārtiņš Luters uzsver, ka ticība ir vienmēr Dieva žēlastības dāvana. Visi kristieši ir principā vienlīdzīgi atbildīgi un nozīmīgi baznīcas darbā. Par "visu ticīgo priesterību", vai vispārējās priesterības jēdzienu, Mārtiņš Luters atsaucās uz 1. Pēteņa vēstuli: *"..topiet par svētu priesteņu saimi .. jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteņi, svēta tauta."* (1Pēt 2:5,9) Kur ir Kristus, tur ir Baznīca. Protams, tajā ir mācītāji, Dieva un draudzes aicināti īpašam kalpošanas darbam.

Izceļot atsevišķu priesteņu kārtu tiek veicināti nepareizi uzskati par ceļu uz pestīšanu. Turklāt ar to tiek veicināta tautā jau tā pamanāmā māņticība.

Dievs taisno savā žēlastībā, ne cilvēka nopelna dēļ. Taisnošanu iegūstam ticībā, kas savkārt rodas mūsu sirdīs, klausoties Dieva vārda sludināšanā, kas klausītāju ved pie Kristus, visu grēku piedevēja un mūsu lielā apžēlotāja.

Baznīcas ceremoniju uzdevums ir uzskatāmi liecināt par Kristu, lai dievkalpojumi norit kārtīgi, svētsvinīgi un paciloši, tautas valodā. Raibums un smaržīgums nedrīkst aizplīvurot šo galveno uzdevumu.

Izejot no šīm pamata atziņām aicinām:

1. Lūgšanā mēs saucam palīgā patieso un dzīvo Dievu, ticībā caur mūsu starpnieku Jēzu Kristu, lai mēs iegūtu to, kas mums pašiem un arī mūsu tuvākajiem vajadzīgs… Patiesa lūgšana stiprina ticīgos, jo lūdzot mēs paturam prātā Dieva Vārdu un lietojam to. (Luters) Aicinām ikvienu lūgt Dievu par katru LELBāL un LELB draudzi, tās garīdzniekiem/cēm, lai to locekļi izjustu Dieva žēlastību, Kristus mieru, Svētā Gara dāvināto cerību un ticības vienotību ar brāļiem un māsām Kristū.
2. Apstiprinām vienotību ar Latvju tautu, kas cieš, piedzīvojot gan fizisku, gan garīgu izsalkumu, neziņu par rītdienu un rūpes par spēju izdzīvot grūtos laikus savā zemē.
3. Paužām savas rūpes par latviešu tautas izklīšanu pa Eiropas un aizjūras zemēm. LELBāL draudžu pienākums ir viesmīlībā pēc Kristus mīlestības parauga uzņemt jauniebraucējus. Ar Dieva palīgu, vēlamies iesaistīties tautiešu garīgajā aprūpē. Izbraucēji no Latvijas ir mīļi aicināti un gaidīti jebkurā LELBāL draudzē.
4. Aicinām LELBāL draudzes, cik vien iespējams, finansiāli palīdzēt māsu draudzēm un garīdzniekiem Latvijā. Tas ļoti dāsni darīts līdz šim, un lūdzam to darīt arī tieši tagad, grūtajā laikā.
5. Luters māca, ka katrs cilvēks ir gan laicīgās, gan garīgās valstības pilsonis, apzinoties atšķirību starp šīm divām valstībām. Jēzus sacīja „Dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder." *(Mt 22:21)* Aicinām katru Latvijas pilsoni Latvijā un ārpus tās balsot 2. oktobrī 10. Saeimas vēlēšanās, tā izpildot savu pienākumu Latvijas valsts labā.
6. Mudinām draudzes izmantot visas informāciju avotu iespējas, arī elektroniskās. Mūsu vēlme ir sasniegt ikkatru meklētāju, mūsu pašu jauno paaudzi un tāpat tos, kas no Latvijas pie mums ierodas.

Turpinājums 2. lappusē

7. LELBāL Baznīcas Virsvalde uzskata, ka teoloģiskā izglītība ir nepieciešams un nepārtraucams darbs. Atbalstām Latvijas Universitātes Teoloģijas Fakultāti un aicinām arī citus to atbalstīt, ņemot vērā, ka LELB finansiālā krīze smagi skārusi arī tās izglītības darba iespējas.
8. Uzskatām par svarīgu misiju Svētdienas skolu darbu, to skolotāju sagatavošanu un pavadīšanu darbā, un vispār bērnu kristīgo izglītību. Piedāvājot praktisku palīdzību, gribētos nodrošināt, ka ieguldītais darbs neietu zudumā. Ceram, ka Māc. Modra Gulbja fonds varētu līdzekļus piešķirt materiālu centrālai glabāšanai un pārvaldīšanai līdz laikam, kad atjaunojas Svētdienas skolas nozares darbība.
9. Izsakām savas rūpes par Latvijas dievnamiem, svētvietām un citiem īpašumiem. Visi minētie īpašumi ir Baznīcas mantojums, un nepieder tikai vienam laikmetam. Atgādinām LELB vadībai, ka Baznīcas īpašums nebūtu jāizsaimnieko. Aicinām LELB vadību finansiāli atbildīgi, caurskatāmi un godprātīgi rīkoties ar uzticētajiem līdzekļiem.
10. Apliecinām savu atbalstu māsām, kurām tiek liegtas tiesības uz kalpošanu ordinētā amatā. Evaņģēlija vēsts par salīdzināšanos Kristū tiek ierobežota, liedzot sievietēm šo iespēju kalpot Baznīcā. Tā ir Latvijas tradīcija, sākta ar archibīskapiem Matuli un Lūsi, turpināta ar archibīskapu Gailīti, tā ir starptautiski plaši pieņemta, un tā ir bibliska. Lūdzam LELB nešķelt un neizolēt latviešu baznīcu, grozot Satversmi šajā punktā. Atbalstām Latvijas Luterāņu Sieviešu Teoloģu Apvienības (LLSTA) darbu ar mājas lapu par sievietes kalpošanu, dokumentālo informāciju un bibliskiem tekstiem. LLSTA apvieno sievietes teoloģes LELB un LELBāL.
11. Priecājamies par Rīgas Evaņģēliskās Draudzes interesi kļūt par dzīvu zaru LELBāL. Aicinām uzdrīkstēties saredzēt savu liktenīgo lomu, lai latvju tauta iepazītos ar luteriskās Baznīcas teoloģiju, sentēvu kristīgās ticības izpratni un katra draudzes locekļa vietu vispārīgās priesterības saimē. Esam gatavi, Rīgas Evanģēlisko Draudzi atbalstīt, par cik tā kalpo mums no Kristus atstātam uzdevumam (Mt. 28).

LELBāL Virsvaldes Plenārsēdes dalībnieki.

Rugāju bērni Sandbijā Zviedrijā

„Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem". (Mateja 7:12)

Rugāju bērni Sandbijā ne tikai dzirdēja, bet arī redzēja un piedzīvoja augstāk minēto Zelta bausli. Daudzi no bērniem izbaudīja krāšņāko notikumu viņu līdzšinējā dzīvē. Tas bija pirmais lidojums ar lidmašīnu, tas bija pirmais izbrauciens ārpus Latvijas robežām. Tā bija pirmā iespēja pierādīt pašiem sev un mājās palicējiem, ka paši spēj tikt galā ar ikdienišķiem sīkumiem un pienākumiem. Tā bija iespēja ieraudzīt, cik pasaule ir plaša, cik vēl daudz nezināmā, cik cilvēki ir dažādi un cik vienkāršas lietas var sagādāt otram prieku.

Saņemot tik lielu uzmanību un rūpes no pavisam svešiem cilvēkiem svešā pasaules malā, kādu, iespējams, daži nesaņem pat no savas mammas un tēta, nevar nevēlēties atdarīt ar to pašu. Ar milzīgu atbildības sajūtu bērni gatavojās Atvērto durvju dienas uzvedumam un, priecīgi čalojot, locīja papīra ziedus labvēļiem, kuri izrādīja interesi par mūsu veikumu, kā arī dāvāja neskaitāmus prieka mirkļus dažādās atrakcijās, ekskursijās un gardos maizes kumosos.

Bezgala liels prieks bērniem bija par mācītājas Ievas uzslavām pēc labi paveiktiem sakopšanas darbiem Sandbijas mācītājmuižas pagalmā. Un pat tad, kad prāts vēstīja par nogurumu, bija tādi, kuri lūdza ierādīt vēl kādu darbiņu, ko paveikt, lai citiem sagādātu prieku.

Arī Sandbijas baznīcas apmeklējumi, kurus papildināja mācītājas Ievas aizraujošie Bībeles stāsti, raisīja ieinteresētas un brīvas sarunas par Baznīcas tradīcijām, Bībeles tēliem un filozofiskiem, katra cilvēka dzīvei svarīgiem jautājumiem. Tieši tādas, atvērtas, sirsnīgas, rūpes un mīlestību izrādošas attiecības vienam pret otru un pret līdzcilvēkiem, palīdz veidoties mazajam cilvēkam par personu, kas izjūt atbildību un cieņu pret sevi, saviem tuvākajiem, pret līdzcilvēkiem un pasauli, kurā dzīvojam.

Santa Everte

Paldies visām latviešu draudzēm, kas ziedo Sandbijas darbam!

Īpašumus ir jākopj. Katru gadu, vasaras sākumā daži brīvprātīgi darbinieki no Stokholmas, veic uzkopšanas darbus. Šogad māju pārkrāsoja jauns cilvēks no Latvijas, nodrošinājot mājas labsajūtu dažus gadus uz priekšu.

Latvijas bērnu nometnes dalībnieki uzskata par savu pienākumu piedalīties uzkopšanas darbos lielajā dārzā. Divus gadus no vietas zēni veica krūmu zāģēšanas darbus. Pat sīkie zin cīnīties ar nezālēm kas saaugušas starp akmeņus. Līdz atvērtās durvju dienas, viss spīd un laistās.

Latvijas Bērnu nometnes ir mūsu draudzes ārējās misijas darbs. Katrai draudzei ir jādomā netikvien par sevi, bet arī par citiem. Bērni ir no maznodrošinātām ģimenēm, no dziļajiem laukiem.

Prāveste Ieva Graufelde

Prāvests *emeritus* Leons Visvaldis Čuibe

Kas sēj garā, tas pļaus no gara mūžīgo dzīvi. (Gal 6:8b)

Dzimis 1915. gada 30. augustā Valmierā, Latvijā.
Miris 2010. gada 22. martā Upsalā, Zviedrijā.
Izvadīts no Upsalas Sv. Trīsvienības baznīcas 2010. gada 23. aprīlī.
Apglabāts Upsalas Vecajos kapos.

Leons Visvaldis Čuibe piedzima latviešu skolu darbinieka Arnolda Čuibes ģimenē. Bērnību un pirmos skolas gadus viņš pavadīja Rūjienā, kur tēvs bija valsts vidusskolas direktors. Šie gadi Leona atmiņā palika kā dzīves brīnišķī-gākais laiks, jo „pēc postošiem kara gadiem Rūjienā pulcējās pēc izglītības izslāpuši latviešu jaunieši un jaunietes, lai izglītotos savā sirdī izvēlētam arodam, nejautājot, kādu materiālo labumu tas nesīs."

Jau bērnībā atklājās Leona apdāvinātība un garīgā atjautība. Ar tēva pārcelšanos darbā Izglītības ministrijā arī ģimene pārbrauca uz Rīgu. Rīgas 1. valsts ģimnāzijā ticības mācības skolotāja (vēlāk profesora) Alberta Freija ietekmē Leons izvēlējās mērķi – studēt Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē (LU TF). Vēl nesasniedzis piecpadsmit gadu vecumu, Leons pabeidza Rīgas 1. valsts ģimnāziju un kā jaunākais Latvijas Universitātes students sāka studēt teoloģiju (1930–1934). Viņš stāstīja, ka „tolaik TF darbība bija cieši saistīta ar diviem latviešu teoloģijas profesoru vārdiem. Pirmo, t. s. Maldoņa skolu, pārstāvēja sistemātiskās (filozofiskas un dogmatiskas) teoloģijas katedras profesors Voldemārs Maldonis, kura skatījumā reliģija izpaužas kā saistība (no latīņu val. *religere* – „saistīt") ar abiem ticības poliem: Dieva un cilvēka starpā. Otrajā, t. s. Kundziņa skolā, profesora Kārļa Kundziņa vadībā pirmkristīgajā reliģijas vēstures pētniecībā nešķirami kopā izceļas abi kristietības centrālie tēli: Cilvēka Dēls, Jēzus un Dieva Dēls, Kristus. Ja vecākā latviešu mācītāju paaudze teoloģisko izglītību bija saņēmusi Tērbatas skolā vācu valodā, kas iezīmēta ar Vācijas Teoloģijas fakultātes vadošajiem virzieniem, tad Latvijas luterāņu manas paaudzes mācības uzdevuma vadlīnija bija: latviskā gara veicināšana latviešu tautā un baznīcā, sekojot luterānisma ieviestam pamatnosacījumam kristietībā: Dieva Vārda sludināšanai jānotiek mātes valodā."

1933./1934. mācību gadā Leonam piešķīra pirmo godalgu par tematu „Vai Jaunajā Derībā mocekļu ciešanām un nāvei piešķirta sōtērioloģiska nozīme?". Studijas turpinādams, viņš 1940. gadā ieguva teoloģijas licenciāta grādu un 1941. gadā sāka strādāt LU TF Jaunās Derības teoloģijas katedrā. Bet ne tikai, jo studēja arī klasisko filoloģiju (1935–1944).

Pēc 1936. gada ordinācijas pirmais mācītāja L. Čuibes darbs bija Rīgas Jaunās Ģertrūdes draudzē (1938–1944), kā arī reizēm viņš aizstāja mācītāju citā Rīgas draudzē, it īpaši tādā, kurā darbojās studiju biedri. 1941.–1944. gadā L. Čuibe kalpoja Akadēmiskajā draudzē.

Latvijā nodibinoties boļševiku varai, tika slēgta Teoloģijas fakultāte un beidzās Leona darbs Teoloģijas fakultātes bibliotēkā, bet kā par brīnumu viņu neizslēdza no Filoloģijas fakultātes, kas vēl drīkstēja darboties. Rīga piedalījās „Palīdzības fonda" izveidošanā, kas bija paredzēts apcietināto mācītāju un no darba atbrīvoto mācībspēku ģimeņu atbalsta uzturēšanai. 1942. gadā, kad sadursme ar austrumu sirotājiem bija pārlaista, bija jāgaida otra – ar rietumu „bruņiniekiem", un vajadzēja sagatavoties klusai latviešu mācītāju cīņai pret vācu nacionālsociālisma varas spiedienu uz Latvijas Baznīcu. Izveidojās 70 mācītāju pretestības grupa.

Kara un svešu varu okupācijas gadi Leona ģimenē iespieda dziļa traģisma zīmogu – padomju varas spaidos bojā gāja tēvs un vecākais brālis. 1944. gada oktobra sākumā Ventspils prāvesta A. Grosbacha paspārnē pulcējās grupa latviešu mācītāju ar cerībām zvejnieku laivā nokļūt Zviedrijas krastā. L. Čuibe kopā ar māsu Mirdzu izbrauca 13. oktobra naktī.

No 1944. gada rudens Leons dzīvoja, studēja un strādāja Zviedrijā. 1951. gadā Upsalas universitātes Filozofijas fakultātē viņš ieguva fil. kand. grieķu un latīņu valodā un klasiskā archaioloģijā, bet 1964. Gadā – fil. lic. ar licenciāta darbu „*Der Gott Sabazios un sein Kult*".

Upsalas universitātes bibliotēkā (UUB) Leons Čuibe no 1952. gada līdz pensijai ieņēmis vairākus amatus: bibliotekārs/asistents, bibliotekārs kataloģizācijas nodaļā, kataloģizācijas nodaļas vadītājs, ekspedīcijas nodaļas vadītājs. Blakus darbam UUB viņš bijis sekretārs un bibliotekārs Klasiskās archaioloģijas un antīkās vēstures institūtā un 11 gadus Humānistiskās fakultātes semināru bibliotēkas vadītājs.

Turpinājums 5. lappusē

Leonam svarīgs uzdevums bija atgādināt citām Baznīcām par Latvijas Baznīcas likteni okupācijas laikā. Viņš sarakstījis grāmatas „*The Lutheran Church of Latvia behind the iron curtain*" (*Sthlm*, 1948), „*The Lutheran Church of Latvia in chains*" (*Sthlm*, 1963), „*Dessa ruiner anklagar*" (*Sthlm*, 1977) un rakstus par ev. lut. Baznīcas stāvokli padomju Latvijā zviedru, angļu un franču valodā, kā arī par latviešu ev.lut. Baznīcu zviedru presē.

Trimdā L. Čuibe kalpojis Upsalas, Čēpingas un Norvēģijas latviešu draudzēs. No 1975. gada viņš darbojies Zviedrijas latviešu ev. lut. Baznīcas pārvaldē, no 1978. gada – bijis pārvaldes priekšnieks līdz emeritūrai 1990. gadā. Leona piezīmes par savu dzīvi beidzas ar vārdiem: „Uz šī Dieva mums dotā ticības vairoga esam izturējuši mūsu tēvzemes okupācijas tumšo un garo nakti: ar ticību, ka neviena nakts nav tik gara, lai to nenomainītu rīts;

ka – lai cik būtu kaparacēju – tie nevar aprakt patiesību;
ka – gara un dvēseles brīvību nevar neviens un nekad iekalt važās."

Draudzes locekļi, nokristītie bērni, kas tagad ir dzīves rosīgākajos gados, iesvētītie jaunieši, kas jau sasnieguši pensijas gadus, – mēs visi pieminam prāvestu Leonu Čuibi ar vissiltākajām jūtām. Prāvests Čuibe Eiropā bija pēdējais pirmskara ordinētais mācītājs. Viņš bija labvēlīgs pret saviem kolēģiem, izpalīdzīgs un vērtīgs domu apmaiņai, gudrs padoma devējs. No viņa esam mācījušies izpratni par vārda lielo spēku!

Mūžīgu mieru, Dievs, dod... *Prāveste Ieva Graufelde*

Pārņemts no 2011. gada Baznīcas Gadagrāmatas

Gaisma un tumsa

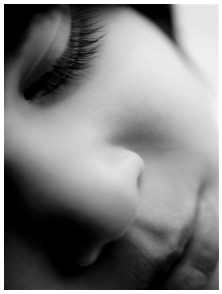

Gaisma un redze ir divas lielas Dieva dāvanas mums. Tumsa arī var būt svētība, jo kad grūti redzēt, pārējās maņas pastiprinājas: labāki ievērojam skaņas, garšu, smaržas un priekšmetus ko turam rokas. Pat domas ir skaidrākas, un spēku ir vieglāki atgūt ar aizvērtām acīm. Zieds rokās atklāj cik trauslas ir skaistās ziedu lapas, un to smarža ir vēl izteiktāka un jaukāka. Ja ar vaigu noglaužam zīdaiņa galviņu, smalkie matiņi ir mīksti un maigāki.

Ar aizvērtām acīm iemīļotās mūzikas skaņas, vai šī gada pirmās saldās zemenes ir baudāmas kā pirmo reizi. Iziešana ziemas tumsā nevienmēr jūtas droša, jo var paklupt, vai nomaldīties. Tomēr katru nakti laimīgi ieslīdam miega atjaunojošā tumsā.

Gaisma un tumsa, mīla un naids, prieks un bēdas, labs un ļauns — pretstati kas līdzsvaro viens otru. To varam saredzēt arī dabā, kaut vai nevienmēr to novērtējam vai saprotam.
Mīļais Dievs, veido mūs pēc Tevis. Piešķir spēju saprast, cik dzīve trausla, izjūtas par dzīves skaistumu, prieku par katras dienas pienesumu. Palīdzi mums Tavās rokās nodot sevi, lai Tavs mīlestības pilnais nolūks ar mūsu dzīvi īstenotos.

„Un mēs zinām, ka tiem, kas Dievu mīl
un kas pēc Viņa iepriekšēja nodoma ir aicināti,
viss nāk par labu."
Pāvila vēstule Romiešiem 6:28

Mazo bērnu nometne Ēlandē 2010

Kas gan būtu domājis, ka divdesmitā gadsimta otrajā puse rīkotās latviešu vasaras bērnu nometnes vietā vairāk kā sešdesmit gadu vēlāk vēl tiks rīkotas šādas nometnes – un vēl vairāk: ka dalībnieku vidū būs tālaika audzēkņu bērni! Sandbijas mācītājmuižā, Ēlandes salas austrumu piekrastē gadu desmitiem pulcējušies latviešu bērni no tuvienes un tālienes. Senā muiža redzējusi kā mācītāja Sviķa vasaras nometņu norises, tā Eiropas Vasaras Skolas darbības.

Daži tā laika dalībnieki, to vidū Kristaps Grasis, Katrīne Johansone, Liene Leimane un Zane Zaļkalne tagad turpina tradīciju, rīkojot un piedaloties jau otro reizi notiekošajā Mazo bērnu nometnē. Šogad tā notika no 25. līdz 31. jūlijam, šai skaistajā, Alvara ezera apskautajā vietā. Dalībnieku skaits – 36, no kuriem 9 bija bērni vecumā no 1 līdz 3 gadiem, bet 7 mazliet lielāki bērni, mazo māsas un brāļi. Pārējie 20 dalībnieki bija vecāki, vecvecāki, radi, tuvinieki, skolotāji, audzinātāji un divi pavāri. Daudzi bija pazīstami jau kopš pērnā gada nometnes un nepārprotams bija atkalredzēšanās prieks.

Viena no skolotajām bija Zane Agriņa, kuras specialitāte ir tā saucamās pirkstiņspēles – ritmisku pantiņu skaitīšana, kur ar rokām seko ar dažādām kustībam. Jautāta par šīs vasaras iespaidiem, Zane teica, ka īpašu gandarījumu viņai sagādajis, ka mazie bērni paaugušies un ar lielāku interesi un prieku cenšas skaitīt dzejolīšus, līdzi darboties ar kustībām. ”Katrs ir savādāks, bet visi – ar lielu mīlestību un spēku, kas nāk no viņu ģimenēm”, tā Zane Agriņa.

To apstiprina nometnes vadītāja Zane Zaļkalne, kura tajā piedalījās ar vīru Matiasu un nepilnus divus gadus veco dēlu Aleksandru. Viņai īpašu prieku sagādājis brīdis pirkstiņu spēļu laikā, kad slepus novērots Aleksandrs - vecmāmiņas Lilitas Zaļkalnes klēpī ar lielu prieku ”vārīdams ķīseli”, cītīgi ”griežot ar nazi”. Arī dziedāšanas stundas bijušas iecienītas – ”esam lēkājuši kā vardes, gājuši kā pīles un gulējuši kā vabolītes ar kājām rokām gaisā”, smejoties atceras Zane Zaļkalne.

Savukārt, vecmāmiņa Lilita Zaļkalne apraksta skaisto vidi, ko piedāvā Sandbijas muiža: ”Lielais pagalms zem kuplās kļavas ir īpaši jauka vietiņa draudzīgām spēlēm un skriešanām ar vienaudžiem. Visi bērniņi tik jauki, viens ar otru satiekas un ar aizrautību spēlējas. Bija arī patīkami satikt senu klases biedru no Minsteres Latviešu Ģimnazijas laikiem – Juri Rantiņu, kas ar saviem dēliem uz īsu brīdi piestāja Sandbijā apskatīt vietu, kur pats bērnībā pavadījis daudzas vasaras.”

Kustību nodarbības vadīja Maija Janusa, bet rotaļas un dziedāšanas stundas Liene Leimane-Bartlett, gandrīz divus gadus vecā Oskara mamma, un viņas mamma Ingrīda Leimane. Visas trīs paaudzes piedalījās arī pērnā gada vasarā un Ingrīda saka, ka ātri vien visi ieslīdēja ”vecās sliedēs” kopā ar lieliem un maziem draugiem. ”Dienas kārtība tā pati kā iepriekšējo gadu, pēc brokastīm iesākās ar pirkstiņu spēlēm. Pēcpusdienā rotaļas, dziesmas ar kustībām. Pēc ēdamreizēm arī dziedāšana, pa vidam pastaigas; visas šīs pazīstamās lietas nodrošināja labsajūtu un līdzdalību.”

Lielākie bērni šai nometnē ir kā citreiz mazi brālīši un māsiņas lielākajiem domātās nometnēs – ”astītes”. Tiem jābūt mierā ar lēno ritmu, ar ne pārāk aktīvo programmu. Lai šīm ”astītēm” nebūtu pārāk garš laiks, viņus pa Ēlandes salu vizināja un par apvidu aizraujoši stāstīja Erlings Johansons. Kopā viņi bija izbraukumā pa Dienvidēlandi, kur tika apskatīts Lielais Alvars, pastaigājoties un bradājot pa seklajām peļķēm tika pētīta dzīvnieku un augu pasaule. Citu dienu bija izbraukums uz Ottenbijas putnu novērošanas staciju ar peldi netālajā Stenosas peldvietā, kur ūdens bijis mežonīgi auksts. Tos un citus novērojumus bērni dokumentēja nometnes avīzē.

Vēl viena ģimene, kas bija pārstāvēta trīs paaudzēs ir Ērikas Bīrmanes, kuras dēls Vincents Mūrnieks (18 mēneši) nometnē pavadīja laiku kopā ar opapu Ervīnu Bīrmani un viņa draudzeni Ingūnu. Ērika saka, ka visa ģimene ir ļoti priecīga par iespēju būt ar saviem bērniem latviskā vidē un atsaukt atmiņā arvien vairāk tautasdziesmas un bērnu rotaļas. Viņasprāt nometne un kopējās vakariņas ar garšīgiem ēdieniem zem lielās kļavas mājas pagalmā radīja ģimeniskuma un kopības sajūtu.

Katrīnas Johansones ģimenē aug četri bērni un mājās ikdienā mijas abas valodas – zviedru un latviešu. Katrīna, runājot par šīs vasaras iespaidiem, min kopīgi veiktos darbus – nometnē visiem pieaugušajiem jāpalīdz dežurēt virtuvē un uzkopt telpas. Bet arī viņai, sakrīt, ka Ērikai lielāko prieku sagādā iespēja nedēļu kopā ar ģimeni pavadīt latviskā vidē.

Liels paldies rīkotajiem par ieguldīto darbu! Kaut neizsīktu enerģija un griba turpināt arī uz priekšdienām – nometnes būs pieprasītas un arī vajadzīgas līdz bērni būs gari, izstīdzējuši pusaudži! Kas zina – ar laiku varbūt arī viņi atkal rīkos saviem bērniem Sandbijā vasaras nometnes...

Turpinājums 7. lappusē

Nometnes organizētāji un dalībnieki sirsnīgi pateicās Stockholmas latviešu draudzei par laipno pretīmnākšanu un finansiālo atbalstu. Tāpat pateicāmies par doto finansiālo atbalstu no Latviešu Palīdzības Komitejas Stokholmā.

Austra Krēsliņa

Kristības

Laura Linda Graufelde
Kristīta 1. jūlijā

Kristība nav tikai ūdens vien, bet tāds ūdens, kas Dieva pavēlē pamatots un ar ar Dieva vārdiem savienots. Caur kristībām mēs saņemam redzāmu piederības zīmi (sakramentu) Dieva ģimenei. Šī piederības zīme tiek dāvināta caur ūdeni, kas saredzams kā simbols visam dzīvajam. Kristībā Dievs apliecina savu mīlestību uz cilvēku.

Mīļo bērniņ,
Tu lieci man smaidīt.
Tavas gaišās, dzīvī
bu pilnās, nevainīgās acis aizrauj
prom no visa kas atņem prieku.
Nojausmes par paradīzi ir Tavā
skatienā.

Edite Sara Nordlund
Kristīta 23. maijā

Astrida Vera Ahrel
Kristīta 29. maijā

Mūžīgais dzīvības Dievs, klāt kristības ūdeņa svētībā ir ticības cerība. Es pateicos par mīlestību ko Tu mums dodi, un Tavu gribu, ka mēs pieņemam viens otru. Palīdzi mums, maziem un lieliem, dzīvot savā kristības svētībā. Āmen.

Kur ir Dieva vārds, tur ir paradīze un viss. (Luters)

Vitenbergas pilsētas iedzīvotājs un Universitātes mācības spēks, Reformācijas kustības dzinēja motors, mūsu Baznīcas pamata licējs Mārtiņš Luters, modina uz atjaunošanos un atdzimšanu. Pieminot viņu, atceramies mūsu Baznīcas saknes un to, kas būtisks arī šodien.
Latvijas Evaņģēliski Lutheriskās Baznīcas ārpus Latvijas Virsvaldes plenārsēde notika no 22. - 26. septembrim Vitenbergā, noslēdzoties ar dievkalpojumu pie Lutera un Melanchtona kapa vietām Vitenbergas pils baznīcā. Plenārsēdē piedalījās Zviedrijas pārstāvji, Kristīne Bergholce un prāveste Ieva Graufelde.

Mārtiņš Luters teica, „Pat ja zinātu, ka pasaule ies bojā rīt, es šodien iestādītu ābeli.”

Gatavojoties Reformācijas 500 gada jubilejai Baznīcas un draudzes ir aicinātas iestādīt savu koku Lutera Dārzā turpat Vitenbergā. Līdz jubilejai 2017. gadā, būs iestādīti 500 koku. Dārza centrā tiek veidota Lutera roze kuras centrā ir liels krusts.

Plenārsēdes laikā, notika svētbrīdis pie Kristus krusta, un iestādīts pīlādžu koks, pie kura ir plāksnīte ar LELBāL vārdu.

„Šeit es stāvu, citādi nevaru, lai Dievs man palīdz!”

(Luters Vormsa, pratinātāju priekšā)

Patiesību vērtēdams augstāk par savu dzīvību, Mārtiņš Luters 1517. gada 31. oktobrī publicēja 95 pārrunām sagatavotas tēzes, pienaglojot tās pie Vitenbergas pils baznīcas durvīm. Tēzes tika pārtulkotas no latīņu valodas, izplatītas Vācijā, bet divu mēnešu laikā tās nonāca pārējā Eiropā, iededzot patiesības gaismu melu un neprāta tumšākajā naktī. Rīgā 95 tēzes bija zināmas aptuveni pēc 2 nedēļām. Ņemot vērā tā laika pārvietošanās veidu ar kājām, ar zirgiem, ziņa pienāca ātri! Sekotāji viņu dēvēja par jaunu svēto Pāvilu, kura drosme un dedzība izglāba ticību no maldiem. Pretinieki viņu sauca par Jūdasu.

Tā laika Romas pāvests gribēja uzcelt sev Sv. Pētera katedrāli par mazo, nabadzīgo cilvēku naudu un norīkoja Tecelu, kuram padevās retorika, grēku atlaižu tirdzniecībā. Luters lasot Bībeli saprata, ka no grēkiem nevar atpirkties ar naudu vai labiem darbiem. Grēknožēla un ticība ir kā vienas monētas 2 neatņemamas puses kristīgajā dzīvē un ir pieejama bez maksas. Tik cik sākumā vienkāršie, nabagie ļaudis klausījās un pirka grēku atlaides, tik pēc Lutera tēžu izplatīšanās, Tecels cieta sava uzņēmuma bankrotu, par ko Roma bija dusmīga un sāka vajāt Luteru. Bet Luters pats par reformāciju, ko viņš sāka ir teicis, ka viņš (Luters) sēdēja krogā, bet Dievs pa to laiku paveica šo reformāciju. Pie tam, Luters aicināja, lai Baznīca turpina šo reformāciju Dieva Vārda gaismā... Reformācija izmainīja vēstures notikumus.

Mārtiņš Luters dzimis 1483. gada 10. novembrī – miris 1546. gada 18. februārī. Vācu mūks, mācītājs, teoloģijas doktors, profesors, baznīcas reformu ideologs.

1505. gada 2. jūlijā pērkoņa negaisa laikā piedzīvo atklāsmi un dod solījumu kalpot Dievam.

1507. gada 3. aprīlī tiek iesvētīts par priesteri.

1517. gada 31. obtobrī publicē 95 tēzes, kuras kļūst par luterisma un protestantisma tradīcijas stūrakmeni.

1521. gada 3. janvārī ar pāvesta izdotu bullu (rīkojums) tiek pasludināts par ķeceri.

1521. gadā vienpadsmit nedēļās pārtulko vāciski Jauno Derību, līdz 1534. gadam – Veco Derību.

1525. gada 13. jūnijā apprecās ar Katrīnu fon Boru, bijušo mūķeni. Ģimene uzaudzina sešus savus un vienpadsmit Lutera mirušo māsu bērnus.

Reformācijas diena — Ticības atjaunošanas svētki 31. oktobrī

Tikai paša cilvēka patiesa ticība Kristus žēlastībai ir dvēseles glābšanas pamata nosacījums.

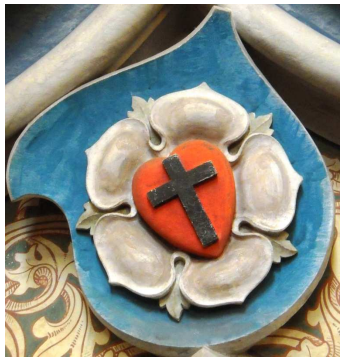

Kā Luters saka viņa zīmogs ir „manas teoloģijas pazīšanas zīme." Un paskaidro – melns krusts sirdī. „Ar sirdi tic, lai saņemtu taisnību." Rom 10:10 Sirds ir dabiskā krāsā, lai sev atgādinātu, ka svētlaimīgus mūs dara ticība krustā sistajam. Jo taisnots tiek no sirds ticības. Melnais krusts atstāj sirdi viņas pašas krāsā, nesagandē tās dabu.

Sirds atrodas baltas rozes viducī, gara un eņģeļu krāsa, norādot, ka ticība dod līksmību, iepriecinājumu un mieru. Šāda roze atrodas debeszilā laukumā, kaut arī prieks garā un ticībā ir sagaidāmā debesu prieka iesākums / jau tagad gan iekšēji apjēdzams un cerībā satverams, tomēr acīm vēl neredzams. Apkārt zelta gredzens, – ka tāda debesu svētlaime paliek mūžīgi, bez gala un brīnišķīgi pār visām lietām, kā arī zelts ir tas dargākais, brīnišķīgākais metāls.

Prāveste Ieva Graufelde

Pateicības kartīte

Rugāju novada vidusskolas un
Eglaines pamatskolas 1.klases skolēnu
„PALDIES"
par darba burtnīcām

Stokholmas latviešu draudzei
un *Zanei Zaļkalnei,* kā arī

Stokholmas latviešu skolai
un skolotājai *Kristīnei Nordlund.*

Šīs skolas skolēni rīkoja koncertu un
ieejas maksu ielika Stokholmas
latviešu draudzes kolektē
kā palīdzības sveicienu bērniem Latvijā
skolas gaitu sākšanai.

Jubilejas

Š.g. 7. augustā Stokholmas latviešu ev. lut. draudzes Ilggadīgai valdes loceklei
Vijai Valterei piepildījās 75 gadi.

Š.g. 30. jūnijā Stokholmas ev. lut. draudzes prāvestei
Ievai Graufeldei piepildījās 60 gadi.

Sirsnīgi apsveicam un vēlam Dieva svētibu!

Salds un Gards

Nesen man uzdāvināja ražu no dārza – ķekaru skaistas un saldas vīnogas. Tās ēdu ar lielu baudu. Turot ķekaru rokās, man atskanēja Jēzus vārdi: “Es esmu patiesais vīnakoks, mans Tēvs dārzkopis … palieciet manī, kā es jūsos … ja paliksiet manī un mani vārdi paliek jūsos, lūdziet ko vien gribat, un tas jums notiks.”

Redzu patieso vīna koku, un tā saknes, stumbru, zarus, pat augļus. Pats koks ir Jēzus Kristus miesa. Daži zari nes augļus, citi nē.

Ieklausos mudinājumā “Palieciet manī!” Palikt: nedoties prom, atrasties, uzturēties, būt, pastāvēt, iemājot, nemainīties, neaiziet bojā, kļūt, tapt, atdarīt ar labu. Latviešu literārā vārdnīca veltī četras paskaidrojošas lappuses vārdam „palikt”. Ko nozīmē palikt pie Jēzus?

Padomāsim kad, un kā, mēs lietojam vārdu „palieciet”. Vai pozitīvā nozīmē, vai negatīvā? Vai paliekam tad kad otram ir grūti, vai esam viesmīlīgi un aicinam palikt? Tautas valodā ir sveiciens: Uz visiem laikiem paliec sveiks! Vai tādu lietojam?

Atceros, ka tekstā arī notiek griešana, un prom tiek mests nokaltušais, lai iemestu ugunī. Paliek tie zari, kas nes augļus. Vai tas nav aicinājums pārbaudīt - kāds ir mans zars? Vai visi dzinumi uz tā ir labi, jeb, vai nemēģinu par daudz dzīt sevi?

Vīndārza valoda — bagātīga, ražas valoda — apraksta Dieva labestības un atjaunošanas solījumu. Šis teksts, un arī citi Vecajā Derībā, palīdz mums saprast mūsu attiecības ar Dievu caur Jēzu, un sekošanas atbildību.

Pārliecība, ka esam aicināti, un ka atsaucamies uz Dieva mīlestību ar rīcību, ar augļiem, sakņojas mūsu kristību solījumā – es gribu, ar Dievpalīgu. Kristībās apliecinam savu ticību un saikni ar Dievu. Kā kopjam šo dīgli, lai tas izaugtu par varenu zaru.

Palieciet manī, un es jūsos. Saka Jēzus. Palikšana ir darīšana! Drīz būs jauns Baznīcas gads. Adventā ar dziesmām un prieku paliekam pie patiesā vīna koka!

Prāveste Ieva Graufelde

Baznīcas Gadagrāmata 2011

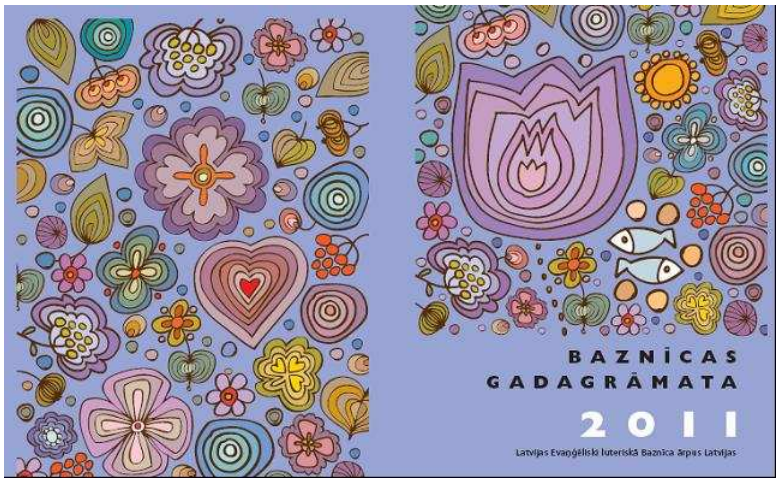

Jau septembra beigās iznākusi jaunā Baznīcas Gadagrāmata 2011. gadam. Saturā ir kalendārs ar lasījumiem katrai dienai, mēnešus ievada pārdomas par mēneša Bībeles tekstu. Tam seko raksti šogad par Bībeli, un pārskati par mūsu Ārpus Latvijas darbību.

Grāmatas atbildīgā redaktore arī šogad ir Valda Ģēgere, sadarbībā ar Baznīcas Virsvaldi, un nu jau otro gadu par krāsaino, dzīvo mākslinieciskо iekārtojumu atbild Dina Ābele.

Grāmata maksā 150 kronas

un to var iegādaties pie draudzes vadības.

Grāmata ir brīnišķīga svētku dāvana.

Kasieres informācija

Vispirms vēlos visiem draudzes locekļiem pateikties par šī gadā sniegto ekonomisko atbalstu samaksājot draudzes nodevu, ziedojot Sandbijai un citiem pasākumiem!

Pēdējos gados valsts pabalsts samazinājies jo draudzei pašai jāsagādā 50% no saņemtā pabalsta - tādēļ kolektes, ziedojumi un draudzes nodevas ir ļoti nozīmīgas draudzes turpmākai darbībai. Mēs būsim pateicīgi par katru, mazu vai lielu, ekonomisko atbalstu.

Daži gan ir **piemirsuši samaksāt š.g. draudzes nodevu** un Jums lūdzu iemaksāt 100 kronas draudzes pasta tekošā rēķina kontā 35 17 73-7. Lai valdei un padomei darbs justos lietderīgs, svarīgi ir arī jūsu līdzdalība draudzes darbā, galvenokārt apmeklējot mūsu dievkalpojumus. Jūsu aktīvā līdzdalība mums dod prieku darboties un censties vēl vairāk!

Priecāšos arī par katru rakstu, ziņojumu *Draudzes ziņās* – piemēram ziņas par laulībām, piedzimušajiem bērniņiem, kristībām, jubilejām u.t.t. Saprotams arī atvadu un piemiņu vārdus.

Jūsu kasiere Kristīne

Draudzes mācītāja:
Prāv. Ieva Graufelde
Malmvägen 16 B, 4 tr.
191 60 Sollentuna
Tālr.: 08-96 97 67
ieva.graufelde@brevet.se

Draudzes priekšsēde:
Zane Zaļkalne
Björkvallavägen 10F
194 77 Upplands Väsby
Tālr.: 08-590 314 35
Tālr.: 070-632 20 06
zane.zalkalns@tele2.se

Draudzes kasiere un
"Draudzes ziņas" sastādītāja:
Kristīne Bergholca
Sickla Kanalgata 81
120 68 Stockholm
Tālr.: 0708 69 69 02
kristine@abc.se

Kapa jautājumi kārtojami pie:
Ainas Zvejnieces
Tālr.: 08-668 62 36
Flintbacken 16
118 42 Stockholm

Mājas lapa:
www.draudzes.se

Draudzes pasta tekošā rēķina konta numurs:
35 17 73 – 7
Lettiska Församlingen i Stockholm